

СЕРГЕЕВСКИ ПЛАМ

01.06.2020 г.

Децата на България сботевско

ДРЪЗНОВЕНИЕ

ВЪРВЯТ

СМЕЛО

НАПРЕД

Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира...

Но... стига ми тая награда - да каже нявга народът: утря сиромаш за правда, за правда и за свобода...

Ботевиат силует и днес стои, гордо изправен на козлудийския бряг – притвори очи и ще го видиш там, пътуващ през времето и пространството, с дивната слава на своя подвиг и искрено родолюбие.

И тази година на 2-ри юни траурната сирена ще надигне тъжен вой към небето, опитвайки се да проникне през портите на Рая, призовавайки Ботевиия дух да се издигне за пореден път над родните ширини. И ние, българите, отново ще върнем лентата на паметта, докосвайки се до спомена за Христо Ботев – поет и революционер, съхранил в душата си патриотизма като ценност, поставена на piedestal, защото:

Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира: него жалейт земя и небе, звяр и природа и певци песни за него пеат...

Ботев е жив – в сърцата и умове на своите наследници!

Неговото дело нивга няма да бъде забравено – то е съхранено на сигурно място в пантеона на българското национално съзнание. Като личност Христо Ботев надраства своето време и се превръща в „първата блестяща манифестация на българския гений“. Революционерът ратува за национална и социална свобода, оставяйки своя пример на поколенията. Пример, достъпен да се превърне в идеал на нашето съвремие. Идеал на българчетата, Ботевиите наследници. Ако бъдещето на България е било платно, то българските чеда са художниците, способни да творят върху него, използвайки различни багри и похвати, сътворявайки смисъл и черпейки вдъхновение от предците – великите български апостоли, верни до сегния си дъх на Отечеството. Децата - те са цветята на родната ни земя. Те са чистото, невинното, святото. Те са надеждата за пресътворението на съществуващия свят в нов, по-добър и по-благороден, пропит с патриотични чувства и ценности, завещани от недостижимите български будители, отrekli себе си и селди същността си с тази на Майка България.

Нека „во веки веков“ да помним висотата на Ботевиото дело, като предаваме паметта за нея на бъдещите поколения! Нека не ги лишаваме от национално самосъзнание, а да им дадем крилето на родолюбие, с които са летели към слънцето нашите славни предци. Любо мъдри читателю, изправен пред мемориала на българската история и духовност, ти си нишката между съществуващите времеви пространства – минало, настояще и бъдеще. Ако си родител – изгради своето семейно гнездо върху непреходните български устои. Ако си младеж, смело пристъпи прага на живота, научи за своя произход, помни историята и чети словата, които Ботев и още много български поети ти завещаха „за твоя полза и похвала“.

Любо мъдри читателю, изборът е твой, и ти, като дете на Майка България, носиш отговорност за бъдещето й! Твоите действия имат ехо! Призовавам те, те да бъдеш достоен!

Нека България пребъде във времето чрез теб и твоите славни родолюбиви дела!

Амбицията през погледа на ученика

Виктория Лалева 9. клас

Амбицията. Какво ни мотивира да я проявяваме, какво я събужда и в коя житейска област имаме най-силни амбиции? Амбицията е да имаш воля, да имаш кураж да преследваш някаква цел, да имаш инаг да не отстъпваш, а да продължиш, въпреки всичко. Безспорно амбицията е продукт на нашето его. В голяма част от ученията, които битуват, се казва, че човек трябва да се освободи от егото си. Вероятно донакъде е вярно, по не е напълно. Може би просто трябва да вирягаме егото си само там, където то ще ни донесе резултат и да не го изгоняваме с непа, с които няма да се справим.

Много известни хора дават своето индивидуално и лично обяснение за същността на амбицията. Ето някои от тях:
 „...можете да приемете, че амбицията е мое проклятие, но без амбиция е невъзможно да се борим“. - Филипа Грегъри
 „Ако имаш амбиция, би било да превърна живота си в поема“. - Натали Барни
 „Амбиция - това е нещо, без което не можеш да се изкачиш до върха, и способност - това е нещо, без което не е възможно да се задържиш на него“. - Раул Гонсалес

„В час той често казваше на студентите с литературни амбиции: "Няма живот без търпение".“

„Дори самата дума "амбициозност", води до безкрайни разсъждения.“ - Брун Шю

„Не може да удовлетвори амбицията си, ако я подхрана през цялото време. Не можеш да изгаси огъня, ако хвърля дърва в него“. - Гордън Диксън
 „Никой не е своден в този свят - никога не е свободен... Пие сме роби - роби на традициите, условностите, амбициите, роднините.“ - Луси Мод Монтомъри

„Имам голяма амбиция да умра от изтощение, а не от скука“. - Томас Карлайл

Ако трябва да се опише с един от тези цитати, то той би бил последният. Смятам се за амбициозна и неслучайно девойка.

Не понасям скуката, обичам да се занимавам с много неща и времето ми да е изпълнено до последната минута. Организираността и желанието за самоуствъреността са една неразделна част от мен. Чувствам се истински щастлива, когато съм полезна на обществото. Смятам че моята амбиция е в зрята среда и е точно толкова, колкото трябва да е, за да ме мотивира и да ме тегли само напред и нагоре към мое позитивно личностно израстване.

10 причини да сте част от ПГСС

Училището предоставя блестящи възможности за интелектуалното и емоционално развитие на своите възпитаници. *Продължава на страница 3*

В професионална гимназия по селско стопанство „Сергей Румянцев“ за учебната 2020/2021 година са утвърдени следните специалности: „Икономист с ИИЧЕ“, „Агроеколог“, „Моделнир – технолог на облеклото“ и „Техник на ССТ“.

Детето в мен не умира!

Решихме да интервюираме по темата нашата млада и амбициозна учителка - госпожа Преслава Христова. Избрахме я, не само заради младостта ѝ, но и поради факта, че често сме владели нейния невъстен син да речитира патриотични стихотворения. Възпитани сме от начина, по който възпитават своето момченце.

Разбира се, че ми липсва безгрижното детство, липсват ми дните, когато играех заедно с приятели навън, липсват ми детските забавления. Липсва ми всичко, което е свързано, по един или друг начин, с моето детство. Понякога, когато гледам учениците си, ми се иска да вляза в тяхната "роля" - да бъда безгрижна и толкова упорито щастлива.

Аз пазя детското в себе си - имам и винаги съм имала нужда от него. Детето е символ на чистотата и на добротата. Смятам, че всеки трябва да пази детската си същност. Точно по тази причина аз се стремя, и ще продължавам да го правя, да съхраня детето в себе си. **Вече сте майка... Независимо, че детето Ви е на такава крехка възраст, Вие какви ценности искате да изградите у него? Ценностите са нещо много важно. Искам детето ми да придобие качества като доброта, справедливост, честност, почитност и отговорност. Това са качества, които трябва да притежава всеки човек, за да може да се нарече ИСТИНСКИ. Аз ще се стремя именно тези ценности моето дете да придобие, за да стане достоен човек.**

А връщате ли се често към детството, когато сте повече време с Вашия малчуган? Чувствате ли се дете понякога, въпреки че вече сте родител, учител и давате пример на много други деца?

Когато погледна детето си, се връщам в моето отминало, красиво и безгрижно детство. Понякога аз самата се чувствам дете. Сблъскам се с това хубаво чувство почти всеки ден, докато гледам сина си или пък учениците си. Това ме успокоява и е причината да съм изцяло отдадена на житейското си призвание – учител. Любител съм на добротата и детската чистосърдечна красота. Когато работя с деца, се сблъскам с детското и това ме кара да се чувствам истински щастлива и благодарна.

Преслава Христова - преподавател в Професионална гимназия по селско стопанство „Сергей Румянцев“

„Понякога, когато гледам учениците си, ми се иска да вляза в тяхната "роля" - да бъда безгрижна и толкова упорито щастлива.“

Здравейте, госпожо Христова! Безкрайно сме удовлетворени от това, че приехте да отговорите на нашите въпроси във връзка с предстоящия Ден на детето. Първият ни въпрос е липсва ли Ви това да сте дете?

Пазите ли детето във Вас, въпреки че вече Вие самата сте родител?
Всеки човек, без значение дали е родител или не, е пазител на детското.

Волейболът и театърът-две неразривни цялости от моето Аз

Волейболът е моето призвание, а театърът е просто талант. Превъплъщавайки се в различни образи, аз се чувствам свободен. Имам афинитет към комични роли, в които забавлявам себе си и публиката. Театърът изгражда духовната ми цялост, а волейболът ме изгражда физически и психически.

Николай Димитров

Този интелигентен спорт учи на дисциплина и изгражда в мен характер на боец. Учи ме да приемам и победи, и загуби. И волейболът, и театърът са колективни изяви. И на волейболното игрище, и на театралната сцена, аз се постарях да постигна много. Успехите ми като млад актьор безспорно са свързани с градовете София, Сливен и Благоевград. Там аз открих не само много нови приятели, а и изживях изключителни мигове.

Спортните ми успехи са не по-малко. През 2017 отборът, в който играя, достигна до Второ място на Републикански шампионат. През 2016 година, аз бях удостоен с приз за „Млад перспективен състезател на Община Луковит“ и съм изключително горд от указаната ми чест. За мен волейболът и театърът вървят ръка за ръка. Те са неотменна част от моето истинско Аз, от моята същност. Помагат ми да се развивам като личност, да бъда по-добър човек и уверено да вървя по пътя, който сам съм си избрал.

Николай Димитров 9. клас

ОТ БОТЕВАТА ПРЕДСТАВА ЗА СВОБОДА ДО ДНЕСНАТА СВОБОДИЯ...

Господин Иван Грънчаров, кмет на община Луковит, е пламенен патриот, мислещ за всичко българско и ратуващ за съхраняването на изконните ни традиции. И тъй като темата на третия брой на списанието ни е „Ботев, свободата и дената като символ на бъдещето“, ние решихме, че много добре би било, ако научим какво е неговото мнение по отношение на една от подтемите. Уважаеми господин Кмете, благодарим Ви, че отделихте от времето си за нас и приехте да ни отговорите на няколко въпроса, които вълнуват нашите младежки души. Една от подтемите на нашето списание е **„От Ботевата представа за свобода до днешната свобода...“**, убедени сме, че Вие имате мнение по този въпрос.

Но първо бихме искали да узнаем какво е Вас за свободата?

Темата за свободата винаги е била актуална така, както е била и по времето на Ба Ветев, и на Левски. Свободата е свързана с умнението ни да поемаме отговорност за делата си. Всеки иска да живее свободно! За съжаление, през последните години свободата в България се превърна в свобода. Няма никаква ред и именно от това произхожда свободията. Тогава, когато народът няма самосъзнание, се появява и чувството за безкасааност. За пример ще дам стачкуващите. Виждате кои хора стачкуват. Няма как хора, които ходят на работа, да отлежат от времето си за подобно нещо. Годишните на прехода направиха така, че част от българите изгубиха чувството за самоценка. През последните петнадесет години започнаха да се появяват фалшивите новини. Тяхната цел е да манипулират хората. За голямо съжаление, се създаде едно чувство за безкасааност... А това не трябва да е така и в действителност не е така, защото законът си е закон и той трябва да се спазва от всички. Наблюдавам тенденцията, че в последните години се обръща повече внимание на високите етажи на властта и не се контролират най-ниските нива. Хората се фокусират върху ограденият - „Вижте нагоре какво се върши! Следователно и аз мога всичко да правя...“. Едно е да един човек да поеме контрола върху властта, а съвсем различно е тя да бъде в ръцете на милиони други. Така че едновременно трябва да се работи и в ниските нива на управление, и във високите. Ботев е мечтал за свобода, която ние днес имаме, благодарение на революционерите като него. Левски е искал да сме част от Европа. Неоднократно е казано, че ние не сме искали да установим каквото и да било управление, а българско, което да бъде съизмеримо с европейското. В съвременето ни и това е факт - България е част от Европа.

Къде е границата между свободата и свободията?

Границата е в разбирането на всеки за свобода и свободия. Мисля, че основата се корени в образованието. Не случайно го казвам, защото един високообразован човек може да си направи правилна самооценка. За това преди много години с един професор говорихме. Темата беше млекопреработка и той ми каза: „Абе, ей, момче, колкото повече знаеш, толкова повече те боли главата!“. Наистина е така, но когато знаеш повече, ти можеш да преценяваш и да имаш чувство за самооценка. Със сигурност във вашето ежедневие се обсъждат, най-малкото в социалните мрежи, с хора, които изказват мнението си, без да се замислят дали имат цента, основа, която им дава това право. Да вземем за пример сегашната актуална ситуация, свързана с коронавируса, редно е да се изказват единствено лица, които са компетентни. Няма лошо човек да изказва мнението си, но не трябва да е настоятелен, че то е вярно. В много случаи се получава точно така, именно заради свободията. Тази свободия не е само в словото, тя е и в действията, защото човек действа, волейки се от мислите си. Стага се до това да взема отношение по тема, по която не е компетентен. Затова човек трябва да се замисли, преди да изяви мнение. В последните години има едно обобщаване и се създава измамното чувство, че живеем в някаква нищета, в някаво робство. Аз не виждам да е така. Даже напротив! За мен вярно е просто чувство за свободия.

Ето един пример - когато говорим за нещо, което ни е лишено от свобода, в конкретния случай - за коронавируса. Шом ни лишава от свобода, значи има някаква цел, върху която е помислил никой, който разбира. Факте, че три месеца по-късно, ние излизаме от тази криза по-силни, тоест показваме на света и на Европа, специално, че добре овладяхме ситуацията и че мерките, взети навреме, са правилни. Никой не може да предположи дали, ако беше различно положението, щеше да има по-лоши резултати, но и не е редно да се прави опит, когато става въпрос за човешки животни. Не е важно кой е прав и кой грешил, когато става въпрос за живот. Взетите мерки биха наистина адекватни. Ние сме една зависима държава от Европейския съюз. Видяхме в Швеция, ако не се лъжа, която се покава като един добър модел, че там не бяха такива мерките и т.н., но всъщност се оказва, че тя излиза много по-зле, дори чисто икономически от кризата. Фактите са безспорни и ясни - на фона на останалите държави, ние сме в пъти по-добре. Но, за съжаление, мнозинството не го оценява!

Как бихте разтълкували Ботевият стих: „Тежко, брате, се живее между глупци неразбрани“? Важни ли днес според Вас?

Забелязвате ли колко актуално звучи и днес, то всъщност винаги е звучало така и ще продължава и след 100 години. Кой е прав и кой не е прав, това е границата. Правите са тези, които са мнозинство, и това е демокрацията. Винаги ще има кривини, но в крайна сметка, правото е в мнозинството и именно в това се изразява същността на демокрацията. Това е и разликата във времето... Ще ви дам пример от преди 30 години. Тогава имаше един прав, който бяха малцинство. А сега мнозинството е правото и колкото и да не си съгласен трябва да го приемеш, но това пак е обвързано с образованието. Необразованите хора са много вредни. Те, всъщност, никога няма да те разберат, защото действат първоначално. „Когато всички мислят еднакво, значи никой не мисли.“ - това е аргументът на образованието. Разбира се, всеки има право да мисли и да разсъждава, но трябва да бъде образован и да има цента да го прави, защото образованието е изключително важно. Образованието дава основата, върху която човек да се развива правилно. И тогава, когато мнозинството от хората могат да се развиват и мислят правилно, ще могат и да си преценяват сами. Тежко се живее и в нашето време, особено тежко е, тъй като наличните социалните мрежи манипулират хората. Ще ви дам пример - сутринта говорих с човек от чужбина и той ми каза: „Да, ама вие сте там...“, пък на нас ни дадох пари...“. Не може в България да има служители, които не са осигурени, не може да работят нелегално, не може да не плащат данъци и в същото време, когато стане една такава криза, те да очакват държавата да им помогне. Първо, редно е, те да помислят, че трябва да дават на държавата, а после и тя ще им помогне. Обратното няма как да стане. Държавата не е абстрактно понятие. Държавата - това сме ние. Трябва да я дадем, за да очакваме нещо от нея. Давам пример с Луковит, защото това никой не го разбира и мислех да го разясним било то в час на класа или под друга форма на учениците, за да имат някаква начална финансово култура децата.

И като пораснат да са ясно, че държавата не е абстрактно понятие, а е част от нас. Представете си, в Луковит, дажък еград е 50-60%, да кажем, нека да бъде дори 100%. Като ги разделиш тия 100% на 365 дни в годината и какво се получава. Разделете ги на двама или на трима човека и ще видите колко стотинки се получават на ден. И срещу това нещо очакваме улечно осветление, асфалтирани улици, водопроводи, канализация, озеленяване, почистане. Няма как срещу пост. на ден да получаваш това нещо. Общината, както и държавата, е създадена така - тя събира от хората и разпределя на хората. Ако хората не й дадат, тя няма какво да разпредели. И ние имаме очакванията, че всъщност някой трябва да ни даде. Няма кой да ни даде. Същото е и както в семейния бюджет. Няма еп във времето миленето на хората е такава, че видни ли „те“ имат, няма как да имат, някой трябва да им дава. Напротив имаме нещо друго, фирмите биха държавни, имаше частна собственост. Тогава един, за да работят и да изкарват повече, бяха лишени от тази възможност. Учениците на вашата възраст ходеха на бригади, без да им се заплаща. Не е редно да имаш един милион роби, защото роби биха учениците, роби бяха тези, които ходеха на бригадите. И още 100 000 човека безплатна войска. В днешно време кой е съгласен да работи безплатно за някого! Ако не са европосеките, е които Европа по някакъв начин финансира, градове като Луковит са обречени. Ние не можем да се самодържаеме, а да не говорим за селата. Затова трябва да се говори по тази тема още в неги клас и да се направи сметката има ли смисъл и че всъщност нещо струва по някакъв начин нещо - дали било пари, или друго, но има стойност. Трябва да даваш, за да искаш. Освен всичко друго, за съжаление, ние сме и вандали. Например в Луковит всяко нещо, което се прави, във времето се прави по няколко пъти и се ремонтира. Разбират ме хора, които са учили, няма как на необразован човек да му обясниш нещо, защото той ще продължава само да си иска, без да проумее, че трябва да даде и нещо от себе си, за да получи. На вас, дори да не ви го кажа сега, един ден сами ще го разберете. В училище се учите да мислите, а освен да мислите, също и да разбирате. Нешата, които учите в училище, ви доставят общата култура и ще развият логическото ви мислене. И в един момент ще стигнете сами до това, че за да се случи нещо, трябва да има предпоставки преди това. Затова отново ще повторя - разликата е в образованието.

В какви ценности според Вас трябва да бъдат възпитавани днешните младежи?

Днешните младежи - било то в България, било то в Европа и по света изобщо, може да се каже, че са привилегирани. От гледна точка на това, че има социалните мрежи, има google и могат да получат информацията, която им е нужна за секунди, за разлика от едно време. Така че в това отношение днешните младежи имат по-големи възможности. Но във връзка с възпитанието - на първо време е уважението. Уважение към хората, търпение също, защото днешните млади хора в този забързан свят, и това е напълно нормално, са нетърпеливи. Искат всичко да е тук и сега, той е някакъв план и трябва да го следваш стъпка по стъпка.

Тоест трябва да имаш цел в живота, да знаеш какво искаш и да следваш мечтите си. Уважението към хората води и до самоуважение и самооценка. Това, което липсва на хората, е самооценката и се създава едно измамно мислене. Типично по български, в днешно време все още има и байтаговци и андрешковци. Това е характерно за манталитета на българите. Ние искам да бъдем европейци, да де ама европейците се държат по съвсем различен начин. Там манталитетът е различен. Тук всеки си хвърля хартийките и фасовите по земята и не му прави впечатление. Ние, българите, сме такива, че все обвиняваме някого за нещо. Обвиняваме общината, че не е почистила, но рядко се случва някой да си помете пред дома. Мнозинството, всъщност определя манталитета ни, казвайки: „Това са българите!“. Но нашето го няма никъде по света. В другите държави хората имат уважение било то към другите, било то към институциите. За последните години уважението към институциите е загубено, заради фалшивите новини и политиките. Наистина това, което се случва между политици и опозиция е меко казано срамно, най-малкото, защото то е антивъзпитателно за вас, младите. Някои определят политиката като мръсна дума, но това не е вярно, защото в крайна сметка политиката е създадена, за да бъде в полза на хората. В България обаче не е така. Колкото и да е жалко, винаги давам пример с Луковит, защото наблюдаването не са ми от вчера. Тогава, младите хора да излизат от Луковит и да живеят на друго място, не е от последните 15, 20, 30 години. От моя набор 2/3 ги няма в Луковит и те заминаха още тогава през 90-та година. Гореду град Луковит съществува на едно и също ниво и не се покачва, а е нормалното това да се случва. Градът ни е разположен на много добро място за живеене, близко е до столицата. Това си има и лоша страна, защото столицата ни отнема младите хора, които търсят някаво развитие. Разбира се, нормално е да бъде така. Лошото е, че развитието, невинати касае всички младежи. Те, колкото и да имат мечти, трябва да имат и правилна самооценка, за да могат да преценят дали ще се справят. Какво се получава, давам пример с последните години и това, което аз наблюдавам - завършват училище, отиват да учат, а не блестят със знания, е които могат да се развият. Майката и бащата кулуват апартамент и по този начин изселват детето от града. То е принудено да живее там, защото е куен апартаментът. От 100 замисли 5-10 успяват и станат много добри, успяват, но те са успявали и в училище, защото не са били посредствени ученици. И тук да са, и тук ще успеят, само че там е друго ниво и има по-големи възможности. Получава се така - изчезват парите на Луковит и изчезват младите хора на Луковит, защото някой казва: „Иди в големия град, за да успееш!“. Е, добре де, ама аз мога да кажа, че в Луковит също можеш да успееш и в Луковит също има хора, които изкарват големи заплати, но те са добри професионалисти и не е от значение дали са там, или тук. Когато си „там“ си никой и ще продължаваш да си никой. В малкия град или въобще там, откъдето си, е друго нещо, неслучайно е казано: „Камъкът си тежи на мястото!“. Така че тази подготовка не е случайна, тя е измислена на базата на опита. И тогава, когато на 5 години кажеш на детето си, че всъщност е по-добре да се учи тук, да остане тук и да се развива тук, то ще си остане в града.

Преди две години един възрастен човек, към седемдесетгодишен, от Бжеаново, ми каза: „Кмет, съсна ми селото!“. Аз го помолех да седнем и да си поговорим добре, защото няма бе, че е афектиран. Попитам го преди колкото години е напуснал селото. Отговор ми, че преди 50 години. Попитам да узнам къде е бил, а той ми отговори, че е бил в Плевен. Попитам го къде са децата му. Оказа се, че едно е в Плевен, а другото в София. Казах му: „Напуснал си селото, това село през това време как си очаквал да се развива като тебе те няма, кошницата и него го е имало и другият, и другият... Тоест кой ликвидира селото, ти или аз. След като сте си напуснали родното място, вие сте участвали в същиянещото, а не аз. Аз нищо не мога да направя срещу това, което ти правиш! Ти си напуснал селото, създад си семейство на друго място и всичко е приключило за тебе. Решил си да си изживееш старините царски, обаче няма да ти се получи, защото е трябвало да мислиш през всичките тези години...“. Старецът ме гледа, гледа и призна, че съм прав. Аз, от своя страна, утре може да държа сметка на някого, защото ми е същият града, но аз съм тук, живея и работя в родния си град, тук са и децата ми... Действията ни имат ехо, а ехото е след години. Не можем да избягаме от снатата си, тя върви по нас. В Луковит, въпреки че имаме селскостопанска гимназия, колко трактористи има за последните 10 години. Броят се на пръсти. Тоест завършвали, но не осъзнавали, че не всеки е за продължение да учи висше образование. То не е панацея, не решава проблема. Какво от това, че си завършил нещо, което не знаеш и защо си го завършил! Има много такива млади хора, просто защото, видни ли, там са ни приели. Тук се появяват и болните амбиции, затова трябва да има хора за всичко. Защо се мисли, че един тракторист не е високо платен? Обществото създава грешни илюзии, семейството създава грешни илюзии, защото, видни ли, всеки може да завърши висше образование. Времето промени нагласите на хората. За съжаление, болните амбиции дотам водят. Ето пак идваме до самооценката. От 100 човека 20 знаят защо завършват. И в един момент имат дипломата, но нямат потенциала да практикуват. И тогава какво става? Държавата ни е виновна, обществото ни е виновно, защото, видни ли, аз нямам работа. В днешно време, мога да кажа, че безработни са само тези, които не желат да работят, тези, които си търсят работа, ама гледат да не я срещат. Има и един пък, които за нищо не стават, говоря конкретно за неграмотните, защото те са, както се казва маргинализираното общество, което нито е учило, нито нищо, а гледа да стане на 13 години, за да се ожени и да има деца. Всъщност около това му се върти целият мироглед. В България, в този момент, наистина, има недостиг на работна ръка във всяка една сфера. И колкото е по-добър един човек и колкото повече има желание да се развива, толкова повече се сигурност в България много по-лесно ще успее, именно защото камъкът си тежи на мястото.

Хората, които отиват да работят в чужбина, за гурбетчиите, става дума не за тези, които са решили да живеят в чужбина, те всъщност получават едно измамно заплащане. Доходите на тези хора са по-високи спрямо стандартите на България, но не са високи спрямо стандартите на държавите, където работят. Вчера например дойде едно момче при мен, което беше в Англия да бере гъби и аз го попитах къде е живял там. Отговори, че в една къща са били 15 човека, а то, лично, е било в една стая, колкото килер е още един човек. Багажът му е стоял под леглото. Тоест, ако иска човек да живее там нормално, тези 900 лв на седмица няма да му стигнат. И се получава измамно мислене, че тези пари са много, но те са много за тук, а не за там. В същото време споделя, че работата е убийствена. Тоест човекът работи много повече. Ето ги измамните мисления и най-лошото, което е, защото съм го наблюдавал във времето, хора, които живеят и работят примерно 10 години в чужбина, тяхната представа за света се изкривява. Те свикват да живеят по онези стандарти, техните разбирания и тогава, когато се приберат тук, там са чужди, но и тук пак са чужди. Тези хора в един момент се съзават в някаква безпътница и пак обвиняват държавата и обществото, защото не им е направила този стандарт, който те са очаквали. Някой друг да е виновен не те... Така човек се отчуждава от своите, от родното. Най-добрият вариант е, който е решил да се изнесе, да си седи там, в другата държава, и да не се връща назад. Винаги ще съществува болката за родното място, но това ще е личен избор. Безспорно човек има нужда да е оценен, но от своите. Тогава се чувства най-удовлетворен. Това трябва да се говори на децата от малки, защото когато те поотраснат вече ще могат си кажат аз ще остана тук, ще стана тракторист и ще надграждам това, което мога. Трактористите сега не са това, което бяха едно време. Сега един комбайн струва колкото едно Ferrari. Винаги съществуват субсидиите и винаги ще съществува развитието, пак казвам, ние се възползваме от всяко едно нещо, благодарение на това, че държавата ни е членка на Европа. Така че за един млад човек е перспектива, и то огромна, да работи в селското стопанство, колкото и да е странно. Наблюдавам, че през последните години българинът забуби желанието си за развитие, от гледна точка на предприемачеството. Така или иначе, всичко това, което ви казвам, аз го казвам, изхождайки от моя опит. Вие, в днешно време не можете да си представите живота без телефон, а едно време имаше телефони с шабди и седяха въщици. Има огромна крачка за развитие на България и в света като цяло. И това как ще го приемем си зависи от нас самите и колкото по-бързо се осъзнае, че образованието е важно, толкова по-добре, защото пак казвам, че в това отношение не трябва да има никакво деление в мнението на управляващите. Когато става въпрос за образование, трябва да има единна политика, затова много пъти съм казвал, че не само предучилищната възраст трябва да е задължителна, но и детската ясла, защото когато децата достигнат до детската градина, вече е късно. В детската ясла тези същите деца, които са утрешните младежи, ще се научат да си мият ръцете и да пазят чисто. Ако го научиш да хвърля боклука си в кошчето, то ще го прави първо принудително един месец, два месеца, пет месеца, а след това ще се чувства неудобно и никак си странно, ако го хвърли на друго място. Самият човек е устроен така.

Той няма да си позволи това нещо, защото другите го правят. Той вече е отвикнал от него и тази хитрийка ще го дразни, но това трябва да стане още в детската ясла. Затова казвам, че трябва още от много далече да се започне. Тези неща се учат не първите седем години, а още в началото. Дисциплината е в основата на всичко, защото тя ще трае цял живот. Първи клас вече е късно, вече е създаден манталитетът. Точно тогава тече настройката за живота, защото аз казвам едно такова дете като отиде в детската градина, то е на 5-годишни и вече ще може да попита майка си защо след като не може него да отгледа, а готова да роди четвърто дете, например. За всичко, няма как да го пропусна, са виновни родителите. Родителите са тази калпака на обществото, която позволява на индивида да се развива правилно или неправилно. Разликата е, че хората, завършили осми клас, в 70% от случаите имат от две до три деца, хората, завършили средно образование, на 80-90% имат две деца максимум. Колкото повече човек е образован, толкова повече разбира за отговорностите и дали може да ги понесе, именно за това говоря, че зависи от степента на образование. Както казахме и в началото, колкото повече разбираш, толкова повече те боли главата. Това е истината, всъщност ти остванаващ, че поемаш огромен ангажмент, отговорност, и по тази причина си правши сметката дали можеш да си го позволиш сега, защото ти мислиш няколко години напред, а не утре какво ще идеш. Така че винаги всичко допират до образованието! Колкото повече семейства могат да дадат по-добро образование, толкова по-добре. Трябва да се съобразяваме с мнозинството, а не да слушаме колко умни и красиви са някои хора. Да, безспорно е така, но те са малцинството и нека си останат такива, но не е необходимо да натякват на цялото общество, че са прави. Да, никой не отрича, че не са прави. Съгласен съм, че са прави. Да, те са високоинтелигентни, но нека бъде каквото иска мнозинството. Никой няма да спре някого или родителите, в случая, детето да надгради знанията си. Това е една допълнителна възможност и няма нищо лошо.

Господин Грънчаров, благодарим Ви за изчерпателните и поучителни отговори.

Господин Грънчаров: Благодаря и аз и мислете какво ще правите още от сега. Вие си решавате бъдещето! Животът е пред вас. Изборът е ваш, но не забравяйте: "Камъкът си тежи на мястото!"

10 причини да сте част от голямото ни семейство

Професионална гимназия по селско стопанство „Сергей Румянцев“

1. Професионална гимназия по селско стопанство "Сергей Румянцев" е разположена на върха на скала, откъдето се открива като на длан китното ни градче и златната ни река.
2. Училището ни разполага с обширен природен парк с много дървета и зелена феерия от бръшлян, който нежно ги обгръща. Сред тази красота ние не само си отдъхваме от учебния процес, но и много често реализираме занятията си в него.
3. Самата сграда на училището ни е уникална, защото е построена като гимназия - паметник на падналите за Отечеството и е открита на 15 септември 1937 година. Още на входа ще Ви посрещнат две каменни плочи, на които със златни букви са изписани имената на загиналите във войните за освобождението на България 114 луковитчани.
4. Учителите в професионалната гимназия са професионалисти, висококвалифицирани педагози, които приемат учениците си не просто като такива, а като свои деца. Всеотдайни и загрижени са за всяко едно свое дете.
5. Училището предоставя блестящи възможности за интелектуалното и емоционално развитие на своите възпитаници.

6. В нашето сергеевско семейство всички са сплотени, винаги сме готови да си помагаме в трудни моменти и да протегнем приятелска ръка един на друг.

7. Предоставена е възможност на всеки един от нас да развива и надгражда индивидуалния талант, който притежава.

8. Имаме привилегията да се обучаваме безплатно за придобиване на правоспособност за управление на МПС категория „В“ след завършен 12. клас.

9. Можем да овладеем съвършено, говоримо и писмено, три чужди езици (английски, руски, немски).

10. Новите приятелства, които създаваме в училището, със съучениците си и учителите, са безценни и трайни.

„С последния звънец идва краят на безгрижието и се поставя началото на новите отговорности“

Наталья Иванова 11. клас

Ще ви представим Лилия Туджарска от випуск 2016, специалност „Икономика на земеделското стопанство“. Лилия всъщност е поредната успяла ученичка, не само завършила с отличен успех училището ни, но и съумяла да надгради знанията и уменията си. Утвърдила се като успешен млад човек, уверено следващ мечтите си и неотклонно вървещ по пътя си. Гордост за Професионалната гимназия. Здравей, Лилия! Вече четири години са изминали, откакто ти не си в професионалната гимназия... Липсва ли ти училището? Разбира се, безкрайно много. Завършвайки училище, всеки един от нас смята, че най-трудният период от живота му е завършил и започва вечният празник, но всъщност е точно обратното. С последния учебен звънец идва краят на безгрижието, приключват приятелства, всеки поема по своя път и се поставя началото на новите отговорности.

Какво научи от професионалната гимназия по селско стопанство, Сергей Румянцев,? Има ли такива уроци, за които се сещаш и до днес? Благодарение на учителите и тяхното отношение към нас - учениците, освен чисто образователните уроци, които научих в училище, получих и много житейски, които неведнъж са ми били от полза в живота. Често ставаме свидетели на това някой да каже: „Е, това защо го учим, къде ще го използваме?“, но като завършил вече ученик, мога да потвърдя, че всичко, научено в училище, ни е полезно и редовно ни се налага да се връщаме към него. Като се връщаш назад по пътя, изпълнен със спомени, би ли преживяла всичко отново? Да, но с тази разлика, че щях да бъда по-отговорна, по-амбициозна и с повече желание за нови знания.

Ще потвърдиш ли думите, че в училище е най-хубавото и безгрижно време?

Абсолютно съм съгласна с написаните думи. Училище и безгрижие според мен са синоними. Въпреки домашните и извънкласните ангажменти, няма нищо по-хубаво от това всеки ден да прекарваш прага на любимото си училище. Кои са за теб сладките и най-запомнящите се спомени от годините в професионалната гимназия?

Спомените, които винаги ще нося със себе си, са приятелските разговори с учителите, съветите и напътствията, които винаги сме получавали от тяхна страна. Но моментите, които ще си припомням със сладост, са репетициите за театралните постановки с г-жа Нечева. Те, освен на театрална игра, ни научиха, че животът е просто една пиеса и това, как ще изиграеш своята роля, зависи само и единствено от теб. Какво би казала на твоите учители като бивша тяхна възпитаничка? Бих искала да им кажа да продължават да бъдат все така добри приятели на своите възпитаници, но в същото време и постоянно изискващи. В този момент възискателността към учениците им няма да бъде оценена положително, но след определен период от време, те сами ще разберат, че всичко е било само в тяхна полза.

Лилия Туджарска от випуск 2016, специалност „Икономика на земеделското стопанство“.

„Това което най – много ме впечатли в ПГСС „Сергей Румянцев“ са учителите и спокойствието“

Днес ще Ви запознаем с Йонко Йотов, един скромен и чистосърдечен ученик от 9. клас с класен ръководител - главен учител по БЕЛ - госпожа Антоанета Нечева. Здравей, Йонко! Благодаря, че откликна на желанието ни да ни разкажеш повече за себе си и за своите постижения! **Вече почти две години си в професионалната гимназия, какви са твоите най – големи успехи до сега ?** Моят най – голям успех в това училище е промяната на отношението ми към учебния процес. В предишното си училище не се интересувах от материала, който учехме, не учех, пропусках домашни и получавах лоши оценки.

Йонко
Николаев

Всичко се промени обаче, когато започнах да уча в ПГСС „Сергей Румянцев“. Започнах да проявявам интерес към учебния процес, започнах да уча и да пиша домашните си редовно и спрях да получавам лоши оценки. Общо взето, в ПГСС „Сергей Румянцев“ претърях първата си голяма промяна като ученик. **Добре, но винаги ще се намери някой, който да прочете интервюто ни и ще направи язвителен коментар, затова би ли поинтересуван, какво точно те впечатли в това училище ?** Това което най – много ме впечатли в ПГСС „Сергей Румянцев“ са учителите и спокойствието. Много от учителите в това училище се интересуват от това, дали се справяме добре и винаги се опитват да ни помогнат при трудности, свързани с учебния процес. Другото нещо, което ме впечатли, е по – спокойната атмосфера в това училище. Всяка сутрин е спокойна, защото коридорите не са претълпени с ученици, както в предишното ни училище, защото всички ученици са в класните си стаи и очакват започването на учебните часове.

Имаш ли любим учебен предмет? Кой е най – любимият ти предмет в това училище ? Любимите ми предмети в училище са Английски език, Философия и История. Тъй като съм главно самоучка по Английски език, аз се гордея, че съм един от по – напредналите по този предмет. Заради това рядко намирам трудности в задачите и упражненията, които правим и дори често ги приемам като предизвикателство. Историята е един от любимите ми предмети, защото скоро осъзнах, че обичам да научавам за миналото на света, различните държави в него и хората в тях. Въпреки че някои части от историята са по - трудни за запомняне, винаги има нещо интересно, което може да научим. Харесвам и Философия като предмет, защото обичам да изразявам мнението и начина си на мислене. Всъщност всички ние трябва да се научим да разсъждаваме. Мисълта на всеки един от нас трябва да е спонтанен процес, но за да достигнем до него, трябва да бъдем отговорни и упорити. Необходимо е да четем повече книги, а не само урочните статии. Вярно е, че ние сме компютърно поколение и в това няма нищо лошо, но трябва да се научим не само да използваме наготово информацията, а да отсяваме важното, същественото, истинното от маловажното, несъщественото. На това ме учат всеки един учебен ден моите учители от професионалната гимназия. Затова аз съм им изключително благодарен.

Любомир Ганчев 9. клас

Милица Василева, випуск 2009, специалност „Икономист-менеджър“, управител на „Родина БГ“ ООД

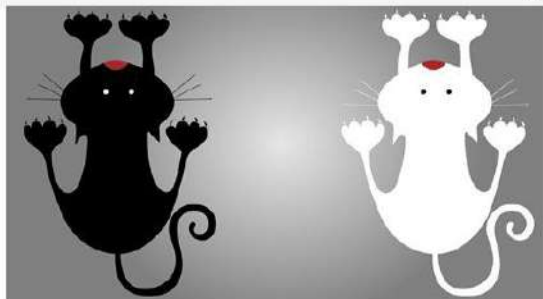
Ученическите години - най-хубавите години от моя живот!

Милица Василева, випуск 2009, специалност „Икономист-менеджър“, управител на „Родина БГ“ ООД

Колкото и да мисля, в съзнанието ми не може да изгърне друг такъв сладък период от живота. Период, в който осъзнаването на почти порасналия човек се съчетава с безгрижието, с което са съпроводени ученическите години. Никога няма да забравя онзи своеобразен момент, в който направих напълно осъзнатия избор да продължа образованието си в ПГСС „Сергей Румянцев“. Бях сигурна в желанието си да продължа да уча до 12-ти клас в родния град и до ден днешен никога не съм съжалявала за това решение. Това бяха едни от най-прекрасните години от живота ми до момента. Години, изпълнени с прекалено много радост и смех, с най-разнообразни забавни истории, които към днешна дата са като златни монети от съкровищницата на спомените ми. Все още понякога се връщам към тях с голямо умиление. Атмосферата, която цареше в училище, винаги ми навяваше усещането за един уютен дом, в който живееш едно сплотено семейство. Учениците, учителите, директора... Един задружен екип, който те кара да се чувстваш част от цялото - значима, важна частница. Винаги им се възхищавах не само за това, че са отлични професионалисти, от които можеш да научиш много, ако и ти самият положиш усилие, но и за това, че се успели да съхранят човешината в себе си и са се отнасяли всеки път с голямо разбиране към проблемите на своите ученици. Аз лично мога да кажа, че съм благодарна на съдбата, че ме срещна с тези хора, към които винаги ще изпитвам голямо уважение и респект, без значение колко време минава. Радвам се, че имах възможността да пия знания точно от този извор и се чувствам чудесно винаги, когато мислено се връщам към този така сладък за мен период от живота. Скъпи мили учители, бъдете благословени! Продължавайте със същия ентузиазъм, влагайки сърце и душа, да работите за доброто на нашата скъпа професионална гимназия! Създавайте история на ПГСС „Сергей Румянцев“ и градете успехи, както сте го правили досега! А за мен до живот ще си останете прекрасния спомен от съприкосновението ми с Вас и с моето училище, както винаги ще го наричам. Нека ПГСС „Сергей Румянцев“ е благословена гимназия и пребъде във времето!

Националното външно оценяване за 4 и 10 клас се отменя.

Творческа страст

Цветослава Стоянова 11. клас

Случайна среща

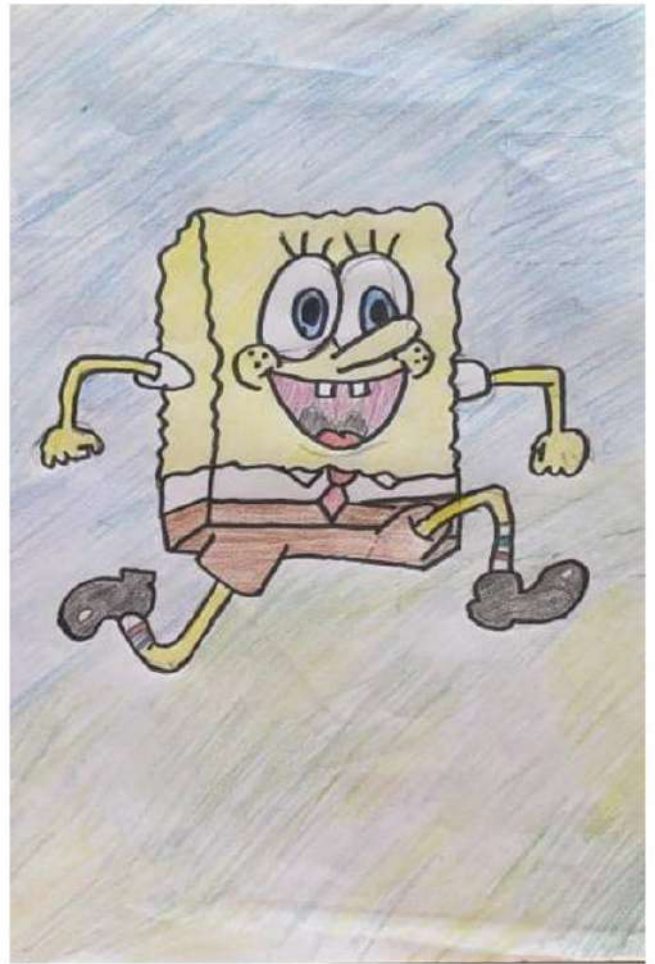
Деси Динкова 8. клас

Имало едно време котенце на име Кити. То било родено на улицата. Щом пораснало, майка му го оставила, трябвало да се справя с всичко само, което не било никак лесно за малко коте. С течение на времето свикнало със самостоятелния живот, ала един ден започнало да вали силен дъжд, котенцето се било приютило в един кашон и той прокапал. Малката Кити избягала под едно дърво, но докато стигнала до там, подизнала. Било ѝ толкова студено, че се спусила и не помръднала ... Кити пораснала, но не била много общителна и нямала приятели. Винати се държала дръпнато с другите, защото нямала доверие на никого, но тази вечер се случило нещо необичайно, запознала се с Томи, котарак, чиято история била като лейната. Той я попитал дали иска да отидат в дома му. Тя, за учудване и на самата нея, се съгласила веднага, може би, защото ѝ било много студено. Мечтата на Томи била да се запознае с котарана, да имат котенца и да си намерят стопанин. Още в мига, в който видял Кити, много я харесал и усетил, че това е тя – неговата котарана, бяла със сини очи и рошава козина. Идеалната съпътница в живота му. А Томи бил черен котарак със светлозелени очи и пухкава козина. Бил общителен и много котарани го харесвали, но той не приел нито една. С Кити било различно, пом отишли у тях, тя се настанила и била толкова уморена, че веднага заспала. На сутринта, щом се събудила, Томи и занесъл закуска. Тя знаела колко трудно се намира храна в това време. Било така, защото върлувал коварен вирус и хората не излизали, не работели ресторантите и да се намери храна било изключително трудно. Кити останала очарована от Томи. Мислела да си тръгне щом свърши дъжда, но котаракът не я пушал и така тя останала при него. Съвместният им живот им бил изпълнен с игри и веселие. Играели си с цветна връзка от стара обувка по цял ден. Една сутрин обаче в дома на Томи дошла старата му приятелка, той не си бил всъщност и за това отворила Кити. Бившата котарана завидяла на красотата на малката Кити и се държала високомерно, попитала къде е Томи. Кити ѝ отвърнала, че не знае, но ревността победила, попитала я защо ѝ трябва. Старата приятелка на Томи отвърнала най-безцеремонно, че те са заедно и затова ѝ трябва. Кити първо се наскърбила, след това побесняла и си тръгнала, без да каже и дума. Не след дълго Томи се прибрал и заварил у дома си избоната си стара приятелка, изгонил я и тръгнал да търси Кити. Щом излязъл на улицата го хванал един млад мъж и го прибрал в дома си. От една страна котаракът се зарадва, защото вече имал дом и сигурна храна, но от друга, бил готов на всичко да си върне сладката Кити. Младият мъж изкълал и нахранил Томи, погалил го и отишъл да си легне. Томи изчакал стопанина си да заспи и се измъкнал, за да открие на улицата своята Кити... Не му отнело много време - намерил я на мястото, на което се срещнали за първи път. Тя обаче не искала да го види и не му повярвала, когато ѝ обяснил, той обаче я захапал за врата и така я завлякъл до новия си дом. На сутринта младият стопанин се усмихнал на новата си гостенка, приотлил я, окълнал я и така се сдобил с две котета. А Кити и Томи си поговорили. Той ѝ обяснил всичко, а тя му се извинила за държанието си и му благодарила, защото ако не бил той, тя нямало да има дом. Стопанинът им много ги заобичал, те него също. Играели постоянно, не си лягали вече гладни и не им било студено. След няколко месеца им се родили котенца. Въпреки всички трудности, през които преминали, Кити и Томи останали заедно и винаги били щастливи. Те били най-щастливите котета на цялата планета. Този разказ ни показва колко малко е нужно, за да бъдеш щастлив. Много хора могат да вземат пример, защото в тази ситуация, в която сме, не страдаме само ние - имаме храна, топла къща и роднини, а бездомните животни в момента нямат нищо, понякога случайни минувачи им дават късче хляб и само толкото... Много бих се радвала, ако хората се отнасят по-добре, не само с животните, а и един към друг. Бих желала никой да не изхвърля домашните си любимци и ако има възможността да прибере въпреки бездомно животинче, да го направи. Не мисля, че ще съжалява, животните са най-добрият и верен приятел на човека. Мисля, че ако всеки помага с нещо, на когото и да било, светът ще бъде едно прекрасно, усмихнато и щастливо място за живеење.

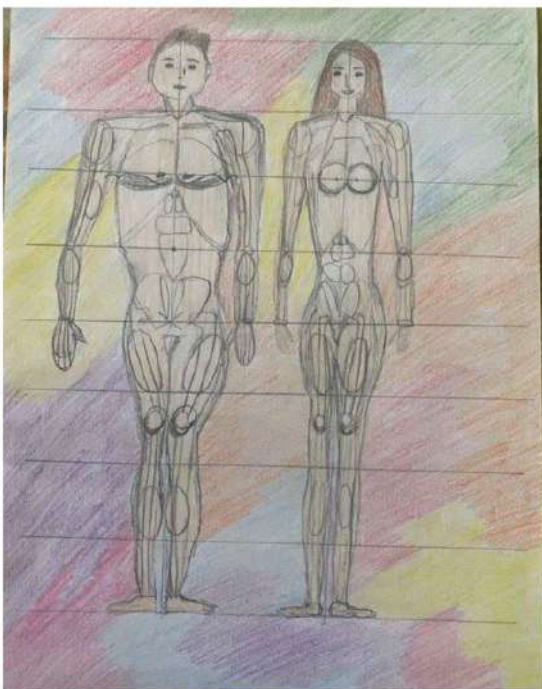
Изкуството в нас

Гергана Вацова 9. клас

Гергана Вацова 9. клас

Гергана Вацова 9. клас

Наталия Иванова 11. клас